

1. A halál valósága

Az Iszlámban a halál egy igen fontos állomás a véges, mulandó és a végtelen, örök élet között. Hiszen ezzel zárul le az evilági élet – akkor már nincs lehetőség jót cselekedni, megbánni a bűnöket –, és ezzel kezdődik a valódi, az örök, a túlvilági élet: „Az evilági élet csak mulatozás és játék. A túlvilági lakhely az [örök] élet! Bárcsak tudnák!” (Korán, 29: 64).

A halál nem az ember teljes megsemmisülését jelenti, hanem az összes teremtmény számára egy elrendelt állomás: „Minden lélek megízleli a halált. Illendő fizetségeket azonban majd a Feltámadás Napján kapjátok meg. Akit távol tartanak a [Pokol] tűzétől és a Paradicsomba vezetnek be, az diadalt aratott.” (Korán, 3:185). Olyan állomás az, ami véget vet az evilági életnek, és attól megszabadulva átvált egy olyan szintre, amely különbözik az evilági élettől minden szempontból.

A halál nagyon hasonlít az alváshoz, sőt az alvást a kis halálnak nevezik, hiszen alváskor Allah magához szólítja a lelkeket, ezután visszatartja azt, akinek eldöntötte a halálát és elbocsátja a másikat egy megszabott határideig. „Allah szólítja magához a lelkeket, amikor meghalnak és amelyik még nem halt meg, azt álmában [szólítja magához]. Visszatartja azt, akinek eldöntötte a halálát és elbocsátja a másikat egy megszabott határideig.” (Korán, 39: 42).

Tehát a halál egy valós dolog, amitől egyik élőlény sem menekülhet meg. „Mindenki mulandó, aki a (földön) van, ám Urad magasztos és méltóságteljes Orcája örök.” (Korán, 55: 26-27). „Minden dolog pusztulásra van ítélve, kivéve az Ő orcáját. Őt illeti meg a döntés. És hozzá lesz majd visszatérésetek.” (Korán, 28: 88). A halálnak egy meghatározott ideje van. Allah azt mondja a Koránban: „Minden közösségnek [megszabott] határideje van. Ha eljön a határidő, nem kélseltethetik [azt] egy órával sem és nem is sietthetik.” (Korán, 7: 34). Itt a közösség alatt az emberek, a dzsinnek, az angyalok és az összes teremtmény értendő. Egyikük se hal meg addig, amíg le nem telik a határidejük, amit Allah elrendelt nekik. Az, hogy mikor következik be a halál, csak egyedül Allah tudja. „Allahnál van az Óra tudása.

Ő bocsátja le a záporosőt. És ő tudja, mi van az anyaméhekben, [Rajta kívül] senki sem tudja, hogy mire tesz szert holnap és senki sem tudja, hogy melyik földön fog meghalni. Allah [mindent] tud és [mindenről] tudomása van.” (Korán, 31: 34)

2. Létezik élet a halál után?

Az a kérdés, hogy a halál után létezik-e élet, minden embert foglalkoztat. Ez a kérdés nem a tudomány hatáskörébe tartozik, mert a tudomány feladata az érzékelhető információk besorolása és elemzése.

„A halál utáni élet” időtlen idők óta ismeretes volt az ember számára, hiszen Isten minden prófétája arra szólította fel népét, hogy az Egyetlen Igaz Istent imádják, és hogy higgyenek a túlvilági életben. Minden próféta olyan nagy hangsúlyt fektetett a túlvilági életben való hitre, hogy az ebben való legenyhébb kételkedés is már Isten tagadását jelentette. Tehát a halál utáni életben való hit forrása az isteni kinyilatkoztatás.

Köztudott, hogy a prófétákkal az Isten létezése mellett, főleg a túlvilági élet kérdése miatt szállt szembe a népük, bár ezen ellenállások dacára a próféták sok őszinte követőre találtak.

Felvetődik a kérdés, hogy a próféták követőit vajon mi vezette arra, hogy elpártoljanak elődeik kialakult hitétől, hagyományaitól és szokásaitól, azt kockáztatva, hogy teljesen elidegenüljenek saját közösségüktől. A válasz igen egyszerű: eszük és szívük képességét használva, felismerték az igazságot, amit nem érzékelő tudatokon keresztül ismertek fel, hiszen a halál utáni élet érzékszervekkel való megtapasztalása nem lehetséges. A Korán, mint utolsó isteni kinyilatkoztatás, logikus érvekkel támasztotta alá a túlvilági élet létezését:

„Példabeszédet mond nekünk és elfelejti, hogy ő a teremtmény. Azt mondja: Ki kelti életre a csontokat, miután már elporladtak? Mondd: „Az kelti életre, aki először alkotta, és akinek minden teremtésről tudomása van. Aki a zöld fáról tüzet támasztott nektek, úgyhogy tüzet gyűjthattok abból. Vajon nem Ő az, Aki létrehozta a mennyeket és a földet, és képes hasonlót alkotni? Bizony képes! És Ő [mindenek] Teremtője és tudója.” (Korán, 36: 78-81).

Egy másik alkalommal a Korán kimondja, hogy azoknak, akik nem hisznek a túlvilági életben, nincs józan alapjuk a túlvilági élet tagadására, mert állításuk, csupán pusztá feltevésekre alapszik: „Azt mondják: Semmi

más nem létezik, csak az evilági életünk, meghalunk és élünk, és csupán az idő pusztít el minket. Nincs nekik tudomásuk erről, csupán vélekedésükkel hozakodnak elő. És amikor jeleink nyilvánvaló bizonyítékok gyanánt hirdettetnek nekik, nincs más érvük csak az, hogy azt mondják: Hozzátok vissza atyáinkat, ha igazat beszéltek.” (Korán, 45: 24-25).

Arra, hogy a Korán a túlvilági élet szükségességét hangsúlyozza, az emberek erkölcsi öntudata ad magyarázatot, mert ha nem lenne túlvilági élet, akkor erkölcstelenség uralkodna a földön, mert az embereknek nem kellene elszámolniuk Isten előtt a tetteikkel.

3. Az Ítélet Nap

Egyszer eljön a nap, amikor az egész világmindenség összeomlik, és Isten újra feltámasztja a halottakat, hogy az Ő színe elé álljanak. Ezen a napon Allah ítélkezni fog minden ember felett jó és rossz tetteik arányában. Természetesen Isten Igazságos, és a bűnösöket, akik nem hittek benne, megbünteti, azokat pedig, akik jót cselekedtek földi életük során és hittek Istenben, nagy jutalomban fogja részesíteni.

A Korán határozottan kijelenti, hogy az Igazságtétel Napjának el kell jönnie, és Allah fog határozni minden lélek sorsáról az angyalok által feljegyzett tetteik alapján: „A hitetlenek azt mondják: Az óra soha nem jön el. Mondd: De igen. Az Uramra mondom, aki tudja azt, ami rejtve van, bizony be fog következni. És nem kerülheti el az ő figyelmét egy porszemnyi súly sem az egekben, sem a földön. És nincsen ennél sem kisebb, sem nagyobb, ami ne lenne [följegyezve] egy nyilvánvaló könyvben. Megjutalmazza azokat, akik hisznek, és jó tetteket cselekszenek. Megbocsátás és nagylelkű gondoskodás lesz az ő osztályrészüik. Akik azonban szembeállnak kinyilatkoztatásunkkal, hogy megghiúsítsák azt, azokat gyötrelmes büntetés várja.” (Korán, 34: 3-5).

A Feltámadás Napján az Igazságos és Kegyelmes Isten kegyelmével árasztja el azokat, akik az evilági életben Érte szenvedtek és abban a hitben éltek, hogy örökös boldogság vár majd rájuk.

Azok azonban, akik visszaéltek Isten nagylelkűségével, nem törődtek a túlvilági élettel, a legnyomorúságosabb helyzetbe fognak kerülni.

A Korán a következőket mondja: „Az, akinek szép ígéretet tettünk, ami beteljesedik neki, vajon hasonlatos ahhoz, akinek az evilági élet [rövid] élvezetét adtuk, aztán azonban az Utolsó Ítélet napján azok közé tartozik, akik előállítatnak [a büntetésre].” (Korán, 28: 61). A Korán azt is kijelenti, hogy a földi élet felkészülés a túlvilági és örök életre. Akik ezt megtagadják, azok szenvedélyeik és vágyaik rabjaivá válnak és kinevetik az erényes, istenfélő embereket. Az ilyen emberek ostobaságukra csak halálukkor jönnek rá, de akkor már hiába áhítoznak a már elszalasztott lehetőség után. Az ő nyomorúságos állapotukat, az Igazságtétel Napjának rémületét és az őszinte hívők örök boldogságát a Szent Korán a következőképpen említi: „Amikor eljön valamelyikükhöz a halál, azt mondja: Uram, küldj vissza engem, talán helyesen cselekszem a magam mögött hagyott életben! De nem! Ezek csak [hazug] szavak, és mögötte áll az akadály [a sírban való várakozás], míg fel nem támasztatnak őket. És amikor megfűjják a harsónát, azon a napon nem lesz rokonsági kapcsolat közöttük, és egymásról sem fognak kérdezősködni. Azok, akiknek mérlege súlyos, boldogulnak. Akiknek mérlege könnyű, elveszítik lelküket és örökké a Pokolban fognak lakozni.” (Korán, 23: 99-103).

4. A túlvilági életben való hit előnyei

A túlvilági életben való hit nemcsak sikert biztosít a túlvilágon, hanem békével és boldogsággal tölti be az evilági létet, a hívőket pedig felelősség-, és kötelességtudóvá teszi. Gondoljunk csak az arabiai emberekre! Mielőtt hittek volna a túlvilági életben házárdírozás, alkoholizmus, törzsi viszályok, fosztogatás és gyilkosság jellemezte őket, de miután elfogadták az Egy Istenben és a túlvilági életben való hitet, ők váltak a világ legfelegyelmezettebb népévé. Felhagytak bűnös tetteikkel, kellő időben segítettek egymásnak, és vitáikat az igazságosság és egyenlőség jegyében rendezték.

A túlvilági élet tagadásának nemcsak a túlvilágon, hanem az evilágon is megvannak a következményei, mert amikor pl. egy egész nemzet tagadja ezt a hitet, akkor abban a társadalomban a bűn és a korrupció könnyen féktelenné válik, és végül a társadalom összeomlik. A Korán több helyen említi Aád, Thamud és a Fáraó hitetlen népeinek szörnyű végét: „Thamud és Aád [törzsei] nem hittek az eljövendő igazságtételben. Ami Thamudot illeti, egy villámcsapás pusztította

el, ami Aádot illeti, egy vad, hideg, viharos szélrohamtól pusztult el, amelynek [Allah] hét éjszakán és nyolc napon át szakadatlanul hatalmat adott fölöttük, úgy hogy láthatad volna, amint az emberek földre terülnek ott, mintha kidőlt pálmák csonkjai lennének. És látsz-e közülük bárkit is, aki megmaradt? És bünt követett el Fáraó, és akik előtte voltak, és az elpusztított [városok], és nem engedelmeskedtek Uruk küldöttének. Ő pedig növekvő büntetéssel sújtotta őket.

És amikor a vizek kiáradtak medrűkből, egy sietve haladó [bárkára] vittünk benneteket, hogy emlékeztetővé tegyük ezt nektek, és hogy [minden] vigyázó fül megőrizze!

És amikor megfúvatik a trombita egy fúvással, s a föld és a hegyek fölemeltetnek és szétmorzsolva morzsolódnak porrá, azon a napon beteljesedik a bekövetkező [Óra]. És kettéhasad az ég, s törékeny lesz azon a napon, s az angyalok az [ég] szélein lesznek, és fölöttük nyolcan hordozzák az Urad trónusát azon a napon. Elővezettetek és semmi sem marad rejtve tőletek azon a napon.

Aztán akinek jobb kezébe adatik a könyve, azt mondja: Vedd könyvemet és olvasd! Természetesen gondoltam, hogy számításom be fog következni. Kellemes életben lesz részed egy fennkölt kertben, melynek gyümölcsei mélyen lecsüngenek. Egyél és igyál egészséges étvággyal, ahogy hosszú idővel ezelőtt tetted.

De akinek bal kezébe adatik a könyve, azt mondja: Bárcsak ne adatott volna ide nekem az írásom, és ne ismertem volna számításaimat! Ó bárcsak a [halál] vég lett volna. Gazdagságom nem vált hasznomra, tekintélyemnek vége szakadt.” (Korán, 69: 4-29).

5. A túlvilági életbe vetett hit mellett szóló igazságok

1. Isten minden prófétája arra szólította fel a népet, hogy higgyen a túlvilági életben.
2. Ha egy társadalmat e hit alapján építenek fel, akkor az ideális, békés, és mindenféle morális bűntől mentes lesz.
3. A történelem eseményei azt bizonyítják, hogy ha ezt a hitet valamely embercsoport – a prófétáik figyelmeztetése ellenére – visszautasítja, akkor Isten még az evilágon megbünteti őket.

4. Az ember morális, esztétikai és racionális képessége elfogadja, és szükségszerűnek tartja a túlvilági élet létezését.

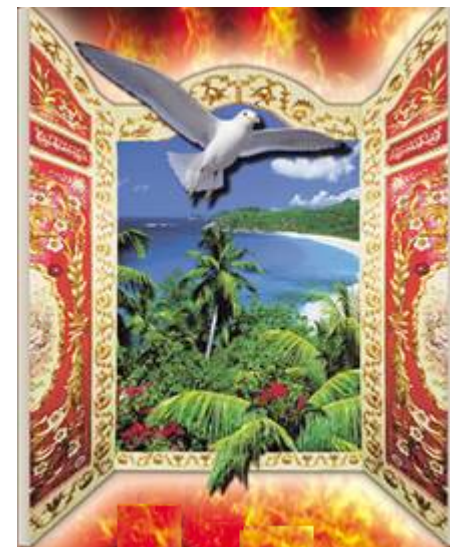
5. Isten Igazságos és Kegyelmes voltának nincs értelme a túlvilági élet létezése nélkül.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

5. szám

A TÚLVILÁGI ÉLET

Magyarországi Muszlimok Egyháza

1116 Budapest, Sáfrány utca 43.

Mobil: +36 20 204 5852

Tel. : +36 1 20840 40

<http://www.iszlamegyhaz.net/>